

Katwijk, 19-07-2010

Geachte lezer, langs deze weg een kanttekening bij m'n gehouden preekoefeningen. Hoewel deze dingen de liefde van m'n hebben, wist ik niet dat het zulk een moeilijk werk was. Als God er niet in meekomt, wezenlijk een onmogelijk werk! Ik heb gemerkt dat dit werk veel oefening vereist. Met schrijven kan je de dingen nog eens overdenken en overlezen, en later eventueel verbeteren. Maar in het spreken van een stichtelijk woord moet alles in een keer raak, en op zijn plaats gezegd zijn. In het schrijven heb ik m'n lezer in gedachten voor me, maar nu kijk ik m'n hoorders in de ogen. Welk een verschil...!! Allemaal een ziel voor de eeuwigheid, lezer. Vanaf het begin drukte dit zeer zwaar op mijn ziel. Daar sta je dan voor het eerst, tussen God en de gemeente. Tijdens 1 van m'n eerste preekoefeningen kunt u zelfs m'n hart horen bonzen. Dat kwam mede ook, omdat ik m'n mp3-recorder in m'n linkerborstzak, ter hoogte van m'n hart, had gestopt. Uiteraard niet expres gedaan, maar bij het naluisteren kwam ik daar pas achter. De eerste keren was ik erg zenuwachtig, en daarom enorm gespannen. U zult dit wellicht merken aan m'n spreken. Het komt er allemaal nog een beetje hortend en stotend, c.q. erg stuntelig uit. Wellicht heeft u aan m'n spreken gemerkt dat ik beslist geen befaamd redenaar ben, maar slechts een eenvoudige ongeletterde (ex)bloemenboer. Hoewel ik een vrijmoedig karakter heb, vind ik het nog erg moeilijk om m'n rust en kalmte tijdens het spreken te bewaren. Soms gevoel ik me gelijk een opgejaagd hert, en vraag ik mezelf af of ik ooit eens in alle rust een vloeiende rede met aaneengeregen stichtelijke woorden uit zal kunnen spreken. Ik hoop dat al dat uitwendige, wat mij nu nog erg in de weg staat, spoedig mag wegvallen. Wat onmogelijk is bij de mensen, is mogelijk bij God, lezer. Hij alleen kan stommen doen spreken, doven doen horen, en doden levend maken! Ik bewonder het geduld van m'n hoorders, en wellicht ook uw geduld als u naar m'n preekoefening wilt luisteren. Maar misschien wilt u het uitwendige wat terzijde schuiven, en wat meer naar het inhoudelijke proberen te luisteren. In de middelijke werd ik gevraagd, maar had het nog nooit gedaan. Met angst en beven heb ik me voorbereid, met het oog naar boven geslagen ging ik erheen, en werd ik voor de leeuwen geworpen. Toch kan en durf ik niet te zeggen dat de Geest des HEEREN Zich onbetuigd heeft gelaten tijdens deze eenvoudige oefeningen. Als hulpmiddel heb ik al vijf keer een briefje met enkele punten meegenomen, om dit als een zekere leidraad in m'n oefening te gebruiken. Maar tot op heden moet ik tot m'n schande bekennen werkelijk niets aan dit hulpmiddel te hebben gehad. Toch veroordeel ik anderen niet die het wel doen. Maar voor mij persoonlijk is het onmogelijk om tijdens het spreken af en toe m'n hoofd te buigen, en stiekem even op m'n briefje te kijken, om vervolgens m'n hoorders weer aan te kijken. Ik gevoel dat ik daar mee moet stoppen, en hoop dat de Heere me dit zou willen vergeven. In het gebed bidden om de hulpe des HEEREN, en toch zelf nog een beetje meehelpen. Wat een dwaas ben ik toch! Maar m'n geliefde lezer, ik had het nog nooit gedaan. Ik hoop dat God dit gestuntel nog rijkelijk aan uw hart zou willen zegenen, tot onderwijs, vermaning en vertroosting. Het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonden.

Wees Gode in alle dingen bevolen,

Een eenvoudige stuntelaar
DJK